

Giardiazombienes hevn

*Av Yngvar B. Steinholt
Filolog, Bergen.*

Våknet du klokka fem igjen med rushtrafikken i Roma i god gang under bukskinnet? På Flagylkur (TM) igjen? Andre gang? Tredje gang? Så er du en av de halvt tusen heldige! Velkommen i klubben! Jeg skal ikke bruke tid på å minne deg om velkjente symptomer og bivirkninger som forvandler luksusmat til en personlig fornærmelse. I møte med min tredje runde giardia på to måneder har jeg derimot opplevd noen nye symptomer. Og til forskjell fra slapphet, kvalme, hodepine, vekttap, magestorm, stinkende ånde, stadige drivgassutslipp og buldrende raufoss, er disse symptomene faktisk ganske oppløftende. For oss ofre. For fossroende ansvarlige, derimot...

Du har kanskje allerede lagt merke til at dine medofre ikke lenger bare er gulbleke, avkreftet og lukter vondt? I det siste har det dukket opp en særlig rødlig glød i øynene deres hver gang noen nevner Bergen Kommune, vannkvalitet, eller visse høyplasserte serveringssteder. Neglene deres er ikke lenger bare sprukne, de har begynt å ligne klør. Og nå murrer de infiserte så det truer med å overdøve tarmlydene deres.

I morges (dag 62) kom personlighetsforandringen. Den sedvanlige selvforakten som følger med giardiaånden, stinkerapene og de andre 'ventilasjonsrefleksene' var plutselig vekk. Kanskje fikk øynene mine det røde skjæret. Fingrene krøket seg i hvert fall truende, og tanken traff meg som et sjeldent anfall normal appetitt: *Kroppen min er et biologisk våpen!*

På vei fra apoteket med frisk forsyning Flagyl tok symptomene over og la om kursen. En hvesende, råttne giardiazombie vaklet målbevisst over Torgallmenningen. I Bergen Rådhus virket damen bak informasjonsskranken mer og mer imøtekommende og forståelsesfull jo lenger jeg pustet på henne. Jeg trengte ikke engang slippe en smyger før hun tok hintet, sluttet å tegne bykart over de respektive ansvarlige uansvarlige etatene, og slapp meg opp til en feilinformasjonsrådgiver i fjerde etasje. Der kom det ut alt sammen:

Svar på kronisk påstand nr.1 "Vi visste ikke":

-Hvis man er Bergen Kommune og ikke vet, så får man gå ut og si at man ikke vet, framfor å gjenta at man vet alt er i orden til det beviselig ikke er det, og så sende ut folk for å plukke hundeskitt. Og kontrollrutinene er gode nok når man har en epidemi gående og 'ikke vet'? Jo, takk!

Svar på kronisk påstand nr. 2 "Vi vet ikke hvem som har ansvaret":

-Når et halvt tusen mennesker i sentrum blir syke av drikkevannet bør de som er ansvarlige for å tilby sine innbyggere reint drikkevann ta det prinsipielle ansvaret, framfor å kle seg i arrogansens gevanter og påberope seg at ansvaret ikke eksisterer. Detaljene kan man ordne i ettertid, enten kilden er Vann og Avløp selv (som jo klarte kunststykket å lede kloakk inn i vannledningene i Åsane her i sommer), eller sparetiltakene til en forretningskompis av en eller annen innflytelsesrik byråd.

Svar på kronisk påstand nr. 3 "Vi har ikke noe erstatningsansvar, det eneste vi juridisk sett har hjemmel for er å gi lettelse i vannavgiften":

-Det er jo rørende gjort, tatt i betraktning at de berørte områdene er de med høyest antall leietakere. Med andre ord en klassisk høyrebyrådsløsning: Gi gårdeierne avgiftslette for at beboerne blir syke og påføres firesifrede regninger. Viva el Frielismo!

Svar avgitt. Det biokjemiske angrepet har begynt å få sin uunngåelige effekt. Det stinker i korridoren - nesten like ille som Bergen Kommunes håndtering av hele drikkevannsskandalen. Jeg har ingen illusjoner om at argumentene mine gikk inn. Men om et femhundretalls andre giardiaofre utvikler zombiesymptomer må noe snart begynne å skje. Så pust på en byråkrat i dag! Rull en rap hos rådmannen! Slipp en sur en i etatskorridorene! Luft magen på et åpent byrådsmøte! Og fremfor alt: Hold på kvitteringene! Tiden er moden for giardiazombienes hevn!